

О. Серафиме, благослови.

Пронашао сам фотокопије које ти је дао о. Максим Капсокаливит и враћам ти их.

Желео бих да ти кажем да о. Максим само наставља оно што су новокалендарци покушавали и раније (а што је започео још архиепископ Хризостом Пападопулос који је увео нови календар, па су га следили и други, укључујући и Светогорце попут о. Теоклита Дионисијатског) - да по сваку цену покажу како се увођење новог календара, наводно, не коси ни са једном одлуком Цркве, нити је анатемисано.

У остварењу своје намере они за Сигилион Сабора из 1583. године, који потписују патријарси Цариградски Јеремија II Транос, Александријски Силвестер и Јерусалимски Софроније IV, покушавају да докажу да и не постоји.

Они тврде да је сам Сигилион фалсификовани текст који је кривотворио један монах из 19. века, по имену Јаков, из Новог Скита на Светој Гори. Међутим, не наводе ниједан доказ да је у питању „фалсификат”, осим што текст Сигилиона (онако како је представљен у преписима поменутог Јакова Новоскитског) упоређују са одговором Патр. Јеремије II Траноса Јерменима, који се налази у „Тому љубави” Патр. Јерусалимског Доситеја, као и у једној енциклици Патр. Цариградског Кирила Ласкариса из 1616. године. Тако долазе до закључка (не узимајући у обзир друге чињенице и, уопште, без проучавања историјских извора те епохе у вези с овим питањем, али и без процене духа и смисла свих црквених одлука о промени календара, из којих се види да је одбијање такве промене савршено недвосмислено) да је Сигилион компилација двају поменутих текстова, којима је Јаков Новоскитски произвољно додао анатеме, те тиме успављују своју савест, верујући да за промену календара не постоје препреке и да је она допустива.

Међутим, овде треба да приметимо да кривотворење поменутог Сигилиона не може бити доказано никако другачије, осим ако би они сами представили наводни „прави” Сигилион или друге текстове, кодексе или црквене одлуке које би доказале да је тај Сигилион лажан или непостојећи.

Било каква сличност текста Сигилиона са другим текстовима не доказује ништа и сачувај Боже када би за сваку сличност између црквених одлука требало да се правдамо или да тражимо фалсификате онако како нам одговара.

Једини проблем са поменутиим Сигилионом представља тачан датум његовог издавања. Наиме, ми немамо пред собом оригинални текст Сигилиона, него различите рукописне кодексе, у којима су се, по свој прилици, нашле преписивачке грешке. Тако у кодексима 772 ман. Св. Пантелејмона и 285 Капсокаливског скита поменути Сигилион носи датум 12. фебруар 1593. Међутим, у то време патријарх Александријски Силвестер, који је потписао Сигилион, већ се био упокојио и због тога није могао да учествује на Свеправославном сабору који је те године одржан у Цариграду, нити одлука тога Сабора, коју потписују патр. Цариградски Јеремија II Транос, Александријски Мелетије Пигас и Јерусалимски Софроније IV садржи текст Сигилиона. Међутим, с обзиром на ситуацију, новокалендарци су проценили да им је корисно да поменути Сигилион представе као фалсификат. Размишљали су овако: пошто 1593. Александријски Силвестер није био жив, а Сабор те године није издао Сигилион него другу одлуку о немењању пасхалије, то се може искористити као прилика да Сигилион представе као непостојећи и као плод кривотворења.

Међутим, они уопште не увиђају колико је апсурдна таква тврдња. Заиста је смешно помислити да ће било који разуман човек поверовати да је Јаков Новоскитски још 1859. године, када је поменути Сигилион преписао са другог рукописа, био толико далековид или прозорљив да је лично у име Цркве анатемисао нови календар, додајући анатеме у црквене текстове и сам измишљајући непостојеће саборске одлуке, како би унапред био од користи старокалендарцима, који су имали да се појаве тек много година касније. Дакле, већ на основу тога очигледна је тенденциозност новокалендараца и жеља да по сваку цену оправдају примену новог календара, чак и помоћу апсурдне аргументације и сваљивањем кривице на невине људи који с тим немају ништа, какав је Јаков Новоскитски. Једино за шта је крив јесте погрешан датум који је поставио на поменути препис Сигилиона, мада је могуће да ни за то није крив он, него да је и то преписао са неког другог преписа с погрешним датумом¹.

У сваком случају, новокалендарци су то приписали не преписивачкој грешци, него су Сигилион просто прогласили фалсификатом, тако представљајући и Сабор сазван у време Јеремије Траноса због немењања календара као, наводно, фантомски. Али како је могуће да тог Сабора није било, када је много пре него што се родио наводни „фалсификатор” и „творац” одлуке против новог календара монах Јаков Новоскитски, историчар и митрополит Атински Мелетије (1703-1714) у трећем тому своје Црквене историје на 402. стр. написао: „За време тога патријарха Јеремије у Цариграду се 1583. године окупио Сабор митрополита, међу којима је био и Силвестер Александријски, који је осудио календар који је обновио Григорије Римски и није га примио, како су Латини тражили”. Шта новокалендарци имају на то да кажу? Да није и митрополит Мелетије био жртва

---

¹ Или је могуће да је Сабор из 1593. потврдио Сигилион из 1583, па да је тако настао мешани текст чији је резултат збрка са преписима!

наводног „фалсификата” Јакова Новоскитског, који је живео више од стотину година после њега? Или је и он „измислио” одлуку против новог календара, како би из 18. века послужио старокалендарцима 20. века? Такве тврдње новокалендараца заиста су неразумне.

Уосталом, постојање сабора из 1583. и његове осуде новог календара наводе и други историчари, као што су митр. Дидимотишки Филарет Вафидис, Ј. Кармирис, као и архиеп. Атински Хризостом Пападопулос, који је и увео нови календар, док је био архимандрит и док још није био „открио” наводне „фалсификате” Јакова Новоскитског!

Када је реч о спорном Сигилиону, он је објављен у часопису „Православац” Св. Синода Цркве Румуније под бројем 11/1880, као и у часопису „Румунска Православна Црква” бр. 12/1881. Исто тако, архимандр. Порфирије Успенски га је објавио у руским часописима током 1880. године, пошто га је преписао из рукописа библиотеке ман. Свете Катарине на Синајској гори.

Такође, Архиепископ за руске епархије Бугарске Серафим Собољев на московском „православном” заседању аутокефалних православних цркава, одржаном 1948, на сесији од 14. јула позвао се на Сабор из 1583. и на његов Сигилион којим је осудио нови календар с исправним датумом 29. новембар 1583, а да то нико није сматрао „фалсификатом” са „фантомског Сабора”.

Упркос томе, новокалендарци, као и „Светогорци” који их помињу и са њима саслужују, све то радије игноришу, оправдајући промену календара за коју је вишеструко доказано да је учињена разбојнички.

Зар заборављају да је промена обављена потпуно отворено и неприкривено тако да послужи екуменистичкој сврси, у складу са патријаршијском Енцикликом из 1920. и одлукама, еуфемистички названог, „свеправославног сабора” из 1923. године, чији је циљ било заједничко славење празника с папистима, протестантима и свакојаким другим јеретцима, а не наводна „астрономска тачност”, како су новотарци у време промене тврдили, која нема никакве везе са сврхом црквеног календара?

Зар заборављају сва непрекидна званична и отворена заједничка мољења патријараха и осталих истакнутих архијереја са којеквим јеретцима након што је уведен нови календар и зар желе да и себе и свет убеде да нови календар, наводно, нити је изазвао икакве проблеме², нити је осуђен?

Заиста је фасцинантна њихова неосетљивост и равнодушност за то што, након што је промењен календар, који представља чворну тачку екуменистичког покрета уопште, црквене ствари само иду од зла на горе!

Исто тако, врло је симптоматичан њихов напор да раздвоје пасхалију, одређену на Првом васељенском сабору од, на истом том Сабору одређеног, (у

---

² О јавним Унијама са три највеће јеретичке групације: католицима, протестантима и монофизитима види подробно у ”Апологији зилота матејевца” - п.п.

складу са пасхалијом) календара, тако да не могу да укину календар а да не падну под анатеме Првог васељенског сабора за пасхалију.

Међутим, пасхалија и календар не могу се раздвојити, него када се промени једно мења се и друго, јер те две ствари заједно чине правило Цркве о еортолошкој симфонији и хармонији. Управо да би њих постигла и установила као трајне, а не привремене, Црква је сазвала читав Васељенски сабор чији су чланови били Богоносни Оци, који су имали лично искуство богосазрцања и живот који је о томе сведочио. Због тога ниједан савремени и неуховљени неосхоластички „теолог” са школа попут „Халке” или „астроном”, или екумениста нема право да то мења!

Новокалендарци су чак дошли дотле да званично тврде да нови календар није ни нов, ни папско-григоријански, него да је то прави стари календар – јулијански, али исправљени, и да се њим чувају све одредбе Првог васељенског сабора о Пасхи, будући да равнодневица пада истог датума као у оно време. Они су чак оптужили старокалендарце да, пошто не примају „исправљање” календара и инсистирају на употреби „неисправљеног”, сами задиру у одредбе Првог васељенског сабора и да су заправо сами „новокалендарци”.

С таквим тврдњама засигурно је упознат и о. Максим, јер је врло близак са поминајушчим³ „Светогорцима”.

Али зар се не питају коју су то врсту „исправке” јулијанског календара они унели пошто са датумом „журе” тринаест дана испред „неисправљеног” јулијанског (јер су се астрономи уверили да овај касни толико дана), док за одређивање Пасхе не мењају ништа, него следе „заосталу” равнодневицу „поквареног”, односно „неисправљеног” старог календара?

И ако важи њихова тврдња да је нови календар заправо „стари” календар Првог васељенског сабора, зашто на њега нису применили и Пасхалију?

Зашто, исто тако, Светогорци и даље користе „неисправљени” јулијански календар?

Зар се не боје одлука Првог васељенског сабора због тога што се, наводно, не придржавају старог календара?

Зашто се не усуђују да се угледају на папу римског, који им је до те мере драг да се моле заједно с њим и безмало заједно саслужују, а који је као „непогрешив”, како воли да се представља, променио и календар и пасхалију?

Он јесте (јавни-п.п) јеретик, али је бар искрен.

А шта су новокалендарци, а више и од њих старокалендарци светогорски поминајушчи?

Нажалост, то су лицемери који затварају очи пред истином, јер пливају морем екуменизма а задржавају у употреби стари календар из „традиционалистичких” разлога. Исто чине и отуђени нови Грци када на националне празнике носе народну ношњу!

---

³ Онима који помињу лжепатријарха Вартоломеја или друге псевдопатријархе других ”Помесних Цркава”. - п.п.

Нова Пасхалија се већ примењује у „православним” црквама Финске и Пољске и могуће – ако не грешим – и у цркви Чешке и Словачке, а наш добри о. Максим још увек се бави наводним „фалсификатима” Јакова Новоскитског о осуди новог календара!

Та њихова неосетљивост, упркос толиким издајама вере, подсећа на причу о старом понтском краљу Митридату који је, да би избегао смрт тровањем, свакога дана пио по мало отрова, због чега се на крају навикао и отров му уопште није могао наудити.

Надајмо се да ће се наши драги новокалендарци и они који опште с њима пробудити пре него што буде прекасно.

Поздрављам те с љубављу у Христу,
Архимандрит Пантелејмон Цалангас